

Budapest, 2022. február 22.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, REMÉNYTELI KILÁTÁSBAN

Lekció: ApCsel 27,18-26

Alapige: ApCsel 27,23-25

„Ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.”

Közvetlen életveszélybe sodródnak mindnyájan a hajón, de nem pusztán a szélvihar miatt, hanem az önfejűségük miatt. Lecsapott az „Eurakvilónak nevezett szélvihar ... az magával ragadta a hajót...” Beszédes jelenet ez, a természeti erők felülkerekednek az emberi szándékokon, ahogyan ezt korábban már megfigyelhettük. S a pótcselekvések, az óvintézkedések csak elnapolják a katasztrófát. Így működik az ember világa ma is. Nem tudunk mit kezdeni azzal, ami úrrá lesz rajtunk, miközben azt véltük, valljuk, hogy urai vagyunk a helyzetnek. Be kell látni, el kell ismerni, át kell élni, hogy

nem mi vagyunk urai a világnak. Megtörténnek az emberiséggel ezek a dolgok, de nagyon kevesen jutnak igazi felismerésre, belátásra, alázatra mégis. Ott van a skálán a lemondás, a hamis illúziókergetés, hogy mi emberek mindent le tudunk győzni, ott van a regresszív beletörődés, az agresszív lázadás, csak az igazi alázat hiányzik, a beismerés. Rossz döntéseknek rossz következményei vannak, amit vet az ember, azt aratja. Elindul egy olyan úton, amely szembemegy a természet rendjével, nem csoda, hogy ennek vannak és lesznek súlyos következményei. Azt is be kell látnunk, hogy mi keresztyének nem vagyunk kívül a történéseken, egy hajóban vagyunk azokkal is - ahogyan már utaltam erre -, akivel nem evezünk egy hajóban, mert mi mást vallunk, másként élünk. Mindez hat ránk, mindennek mi is részesei vagyunk, nem mi okoztuk, de osztozunk benne. Ezt nem szabad kihagyni a számításból. Lukács nem véletlenül fogalmaz így: „*A vihar hevesen hányt-vetett bennünket, ezért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.*” (18-20.v.)

Nyilvánvalóan nem 273 embert hányt-vetett a vihar hevesen, hanem mindnyájukat, 276 embert. Így írja Lukács: „*bennünket*”. A keresztyéneket éppúgy, mint azokat, akik még nem ismerték az Úr Jézus Krisztust. Osztozunk azoknak sorsában, akikkel egy hajóban vagyunk. Felelősek vagyunk azért, hogy figyelmeztessük őket, de nem vagyunk mentesek attól, amit tesznek. S jön a megoldási kísérletek sora, egyik napról a másikra: „*... másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel.*” Meg kell szabadulni azoktól a dolgoktól, amelyek terhelik a hajót, hátha ez segít. Mi mindenre kész az ember akkor, amikor az élete forog kockán. Ki kell dobálni dolgokat,

mert az élet mégiscsak többet ér. Talán erre nézve fogalmazza meg Pál a Filippi levél írásakor éppen Rómában a következőt: *„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.”* (Fil 3,7-8) Mint amikor az ember kidob valamit a hajóból és a kikötőben sem bánja meg, az életért, Pál Jézus Krisztusra mutat, hiszen neki az Élet Ő maga lett. A hajósok persze itt a saját életükért dobnak ki dolgokat, de sajnos ez sem segített rajtuk. Lukács így foglalja össze közös kilátásukat: *„Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”* Nagyon nehéz olvasni ezt: *„... végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”* Hát ebben is osztozni kellett? A végső reménytelenségben?

Hívó emberként is eljuthat az ember ide, hiszen emberi lehetőségeik végére értek. Teljes sötétség borult rájuk több napon át a viharzó tengeren. Talán elképzelni sem tudjuk, mit jelentett ez ott és akkor. Lukács nem azt írja le, hogy 273-an elvesztették a reménységüket, ők pedig mindvégig kitartottak, többes szám első személyben fogalmaz, őszintén. Arról beszél ez, hogy nem szuperemberek a keresztyének, hanem húsvér emberek, akik belátják, hogy emberileg nincs kiút. Azonban azt is megtapasztalhatják, amit itt Pál átélt. *„... ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.”*

Isten a legsötétebb helyzetben is gyújt világosságot, sőt Ő maga a világosság Atyja (Jk 1,17), az Úr Jézus Krisztus maga

a világ Világossága (Jn 8,12), a Lélek a mennyei lámpás (Jel 4,5). Mikeás pedig így vall erről: „... *ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.*” (Mik 7,7) Számíthatunk az Ő világosságára akkor is, amikor fizikai világosság már nincs is, amikor kétségbeejtő sötétség vesz körül, amikor olyan a sötétség, mint Egyiptomban volt (2Móz 10,21), tapintható. Az Úr hatalmas arra, hogy megkülönböztesse népét ebben a helyzetben is: „*Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt.*” (2Móz 10,23) De ha nem tenné is így, Isten gyermekei fölött akkor is ott ragyog az Úr dicsősége, ha nem is látják. Amíg Isten akarata szerint van tovább itt a földön is, addig mindig lesz kiút a sötétből. Végül pedig az örök, teljes dicsőségbe, mert ott készített helyet és odavárja az övéit. S ahol ragyog az Isten dicsősége a mennyből, ott békesség van itt a földön is a szívben, minden körülmény között. Ennek különös és csodálatos bemutatása ez a történet is.

Íme, a három hívő ember az életveszélyes hajón. Lukács őszintén fogalmaz, Arisztarkhoszról nem olvasunk semmit, talán hallgat, Pál előáll és int, bátorít, hitvallást tesz. Mindeközben imádkoznak? Lehet ez kérdés? Igazán nem, mert elképzelhetetlen a hívő élet imádság nélkül. Elképzelhetetlen, hogy egy kilátástalan helyzetben nem folyamodunk oda Urunkhoz. Ő maga bátorít: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” (Zsolt 50,15) Ha nem tennénk „ösztonösen” ezt, tehetjük Isten bátorítására. Ezért is kell szívünkbe vésni, homloktérbe helyezni Isten Szavát és bátran ráállni arra, mint biztos alapra. Pál megszólal: „*Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt.*”

Különösen fontos az időzítés és mód is itt. Nem azonnal szól az apostol és nem is akárhogyan. Nem felindulásból, feszülten a maga feje szerint olvas be, ahogyan erre hajlamosak vagyunk: „Ugye megmondtam! Örültség ez az egész! Most mi lesz velünk miattatok?” Pál csak akkor szól, amikor bizonyosságra jut, amikor békesség és reménység van a szívében, hittel és szeretettel együtt. Olyan feszültség van a hajón, hogy a jelenlévők már enni sem tudnak napok óta. Ismerős ez a feszültség? Nem arról van szó, hogy nincs mit, hanem arról, hogy nem tudnak enni. A szövegösszefüggésből megértjük ezt. S mit mond Pál? *„Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel eléim állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmonda. Egy szigetre kell kivetődnünk.”* Felragyog a világosság ebben a sötét helyzetben, Isten emberén keresztül. Miért és hogyan? Azért, mert megszólal az Úr, mert kijelenti akaratát. Pál tudja kié az élete, tudja, hogy kinek szolgál és megérti az angyali üzenetet, amit Isten küldött tolmácsol neki. Milyen csodálatos láncolat ez: Isten küldötte az angyal, Isten küldötte Pál és a szabadulás híre eljut mindenkihez, mert ez Isten kijelentett akarata. Ebben ragyog fel a világosság ott és akkor, itt és most is. Így használja az Úr az övéit ennek a bűnbe veszett világnak a megmentésében. Reményteli kilátásban áll meg ebben a kilátástalan helyzetben Isten embere. Miért szól? Mert hisz: *„Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmonda.”* Te hiszel-e Neki így? Szükség van rád!